

УДК 82(1-87)
Р94

Серія «У вирі пригод»

Перекладено за виданням:
Ryrych, Katarzyna. BĘDĘ JAK PATRON / Katarzyna Ryrych (tekst),
Katarzyna Sadowska (ilustracje). — Konin : Books, 2022. — 72 s.

Переклад з польської *Олесі Мамчич*

Ілюстрації та обкладинка *Катажини Садовської*

Ририх К.
Р94 Буду як Патрон / Катажина Ририх ; худ. Катажина Садовська, пер. з пол. Олесі Мамчич. — Х. : Віват, 2023. — 64 с. : кольор. іл. — (Серія «У вирі пригод», ISBN 978-617-690-137-2).
ISBN 978-617-17-0133-5 (укр.)
ISBN 978-83-67498-25-8 (польськ.)

УДК 82(1-87)

ISBN 978-617-690-137-2 (серія)
ISBN 978-617-17-0133-5 (укр.)
ISBN 978-83-67498-25-8 (польськ.)

© Katarzyna Ryrych, text, 2022
© Katarzyna Sadowska, illustrations, 2022
© BOOKS SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ
SPÓŁKA KOMANDYTOWA, 2022
© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською
мовою, 2023

РОЗДІЛ 1

Коли я був дуже малим — аж таким малим, що кожна з моїх чотирьох лап хотіла йти у свій бік, а хвіст мав власну думку про напрямок прогулянки, — я думав, ніби мого тата звати Джек-Рассел. Але це тільки порода, до якої я належу.

— Тож як його кличуть? — запитав я одного вечора, коли ми разом із Сестрою та Братом лежали біля Мами.

Вона облизала мій ніс і всміхнулася. Тобто помахала хвостом, бо ми, пси, усміхаємося хвостами. Це так, про всяк випадок, якщо ви, бува, не знаєте.

— Спи, — сказала.

Але я не міг заснути. Мені заважав кожен, навіть найдрібніший шелест. Ось-ось уже зморювала мене дрімота, аж тут як забуркоче живіт мого Брата! Ніби загравав оркестр. А коли братів живіт припинив свій концерт, щось наснилося Сестрі. Вона попискувала, бурмотіла, точнісінько ніби побачила Микиту.

Микита — це кіт, який мешкає разом із нами. Він великий, пухнастий, а його предки походять звідкись із Сибіру. Мій Брат частенько його дражнить та обзиває лаптєлапом. Чесно кажучи, гадки не маю, що це таке, але, як на мене, Микита — дуже навіть нівроку. Звісно, якщо його ніхто не зачепить, бо тоді кіт рознервується — і ризикуєш

дістати від нього по носу. Зрозуміло, що пазурі він ховає, але й без пазурів можна добряче відгребти. Ой-ой, не раз мені діставалося, але що вже поробиш, адже, коли я тишком-нишком підкрадаюся до нього й гавкаю з-за спини, Микита удвічі більшає, а його хвіст наїжачується і стає ну зовсім... як щітка — така, як ото в моїх людей... у ванній. Після такого жарту часом мені вдається вислизнути, а часом... самі розумієте. «Бах! Бабах! Бах!» — у одне вухо, і «Бах-бах!» — у друге, та так швидко, аж не второпаш, що сталося.

Коли Сестрі вже нічого не снилося, на іншому боці вулиці прокинувся Барбос — найбільший пес у околиці. І завив — так, ніби над нашим містечком висів повний місяць, величезний, як золота миска. Від цього виття прокинулася Мама. Встала й підійшла до вікна. Я чув, як підлогою цокотіли її пазурі.

— Мамо?..

Не було сенсу вдавати, буцімто я сплю, бо вона й так би здогадалась.

— А ти чого не спиш? — запитала.

— Так дивно... — відповів я. — Барбос чомусь виє.

Мама скочила на крісло біля вікна й зіперлася лапами на підвіконня. Довго вдивлялася в темряву.

— І що? — Я видряпався з кошика й підійшов до крісла. Але, звісно ж, був замалим, щоб видертися на нього.

— Не знаю, — відповіла Мама.

Барбос завив знову, йому відповів інший пес. А потім приєдналася решта.

У мене хребтом побігли мурашки. Ми, пси, знічев'я галасу не здіймаємо. Отже, щось сталося. Тільки що саме?

Мама зіскочила на підлогу.

— Лізь до кошика, — наказала. — Годі вже.

«Гм, — подумалося мені, — хіба кошик — найбезпечніше місце у світі?»

А Брат і Сестра навіть не прокинулися.

— Пильнуй їх, — попросила Мама і вийшла з кімнати.

Щойно стихло цокотіння її пазурів, я виліз із кошика і — сам не знаю, як мені це вдалося, — уперше в житті сидів на кріслі. Може, підштовхнула допитливість, а може, просто вже трошки підріс.

У вікні одразу ж побачив два жовті вогники. Це сталося так зненацька, що я аж дзявкнув од несподіванки.

— Чого тремтиш? — запитав Микита. Він пхнув лапою шибку та й увійшов досередини.

— Е-е... ну... — Я затнувся.

— Гар-р-разд, — промуркотав кіт, — маєш пр-р-раво боятися. Бо коїться щось стр-р-рашне.

— Страшне? — здивувався я. — Яке ще страшне?

— Якби я щось знав, то б сказав, — відрізав Микита. — Страшне, та й годі.

Відтак зіскочив з підвіконня на крісло і взявся вмивати вуха. Я ліг поруч так, щоб спостерігати за дверима та кошиком. Бо так навчала мене Мама: «Пильнуй, — повторювала, — щоб за плечима був якийсь захист і ти бачив, що робиться попереду».

Цього разу за плечима в мене був Микита, якому б навіть на думку не спало мене ляснути. Ну, тому що я й не намагався